

[Elin Appel.]

bestemmelsen, eftersom det vilde være urimeligt at gøre en Foranstaltning permanent netop paa et Tidspunkt, da den benyttes mindre end nogen Sinde, idet det efter de Oplysninger, man har faaet i Landstinget, kun er 7 pCt. af Børnene, der deltager i Skolebespisningen, dels paa Grund af Mærkeproblemet, dels paa Grund af de bedre Levevilkaar. Vi kan ogsaa gaa med til, at Helaarsbespisningen gøres permanent, og kan slutte os til, at der aabnes endnu en Sti over den Sygekassegrænse, der virker saa uretfærdigt over for dem, der befinder sig i Grænseegnene.

Jeg vil hertil føje et Par principielle Bemærkninger om vor sociale Lovgivning. Det forekommer mig, at det, der her er Tale om, ikke er noget, som rører ved de nærmeste Krav. Vi har haft et Par Stykker under Behandling i denne Samling, men jeg savner et Initiativ. Jeg tror, at vi i for høj Grad har drevet vor Socialpolitik saaledes, at vi har taget Hensyn til, om vi fik noget for noget, idet Interessen fortrinsvis har været samlet om dem, der i Kraft af deres Organisation og Antal har haft Styrke til at kræve og Styrke til at betale. Det socialpolitiske Sigte maa være at finde frem til de svageste, og disse er meget ofte de stille i Landet. Jeg formoder, at efter de gentagne Revisioner af Alders- og Invalidereenteloven, er Tiden nu inde, da vi kan enes om, at de nærmeste Krav er andetsteds.

Jeg vil her fortrinsvis pege paa de enligt stillede Kvinder med Børn. De enligt stillede Kvinders Problem er dette, at de, samtidig med, at de hver Dag skal ud for at tjene Føden, skal blive hjemme og passe Børnene. Det er det Problem, der skal løses, men sammen med det foreligger der et andet, som ikke har været omtalt. Det er jo saaledes, at forrige Generations Tanter, der ynkedes og oversaas paa deres Forhøjning i Dagligstuen, nu er henvist til sig selv i Kraft af den Udvikling, der har medført, at Familiens Problem er blevet Samfundets Problem. Disse 40—50-aarige enlige Kvinder har det svært i Samfundet i Dag. Det er dem, som slider Rigsdagens Trapper efter Lotterikollektioner, og der kan jo ikke blive nok til dem alle. De føler sig meget ofte som overflødige i vort Samfund, og jeg vil haabe, at man sammen med de enligt stillede Mødres Problem vil tage ogsaa disse Kvinders Problem op.

Saa er der Børnene. Jeg tror ikke, vi kan nøjes med kun at lappe. Vi sætter saa mange Lapper paa, naar det gælder Børnene, at vi efterhaanden har bildt os selv ind, at vi

lever i Barnets Aarhundrede. Det er fuldkommen fejlagtigt, for vi har intet effektivt gjort for at forhindre hele den Udvikling, der gaar imod Barnets Interesse. Jeg kan bare nævne et enkelt Omraade. Vi fortsætter med at klumpe os sammen i de store Byer, fordi det er i Forældrenes Interesse, medens det er Børnene fundamentalt imod. Vi møder paa alle Gader og Stræder i København og andre store Byer blege Børn, som ikke har den elementæreste Fornødenhed: et Sted at lege. Det er ganske vist saaledes, at nymodens Arkitekter omsider er kommet i Tanker om Børnene, men det hjælper ikke; i de Bebyggelser, hvor Fortidens Arkitekter har glemt dem, er deres Problem jo ikke løst. Der bliver ikke gjort noget effektivt paa dette Omraade. Jeg tror, at Storbyens Børns Problemer er et af de alleralvorligste. Vi voksne har ikke engang lært, at en Park med knudrede Plæner og legende Børn er kønnere end en Park med jævne Plæner, men uden Børn.

Jeg har ønsket at røre ved disse Problemer, fordi jeg anser det for nødvendigt, at vi ikke blot kommer med smaa Lapper hist og her, men at der virkelig vises socialt Initiativ paa disse to Omraader, hvor det drejer sig om dem, der er de svageste og ogsaa de mest stille i Landet.

Formanden: Der kan ikke ved Behandlingen af dette Lovforslag optages en principiel Diskussion om vor Sociallovgivning som Helhed.

Erna Sørensen: Efter den grundige Behandling, det foreliggende Lovforslag har gennemgaaet i Landstinget, og efter de betydelige Forbedringer, der er sket ved, at Sygekassegrænsen er slettet og Bespisningen gjort permanent, tiltræder mit Parti med Glæde Lovforslaget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det er et gammelt Ønske i Det radikale Venstre, at Skolebespisningen skal være tilgængelig for alle uden Hensyn til Forældrenes økonomiske Kaar. Vi har ment, at det var ganske overordentlig uheldigt at trække et Skel mellem Børnene inden for de forskellige Befolkningsklasser, og vi hilser derfor med stor Glæde den Ændring, som Lovforslaget er undergaaet ved Behandlingen i Landstinget, og jeg kan paa mit Partis Vegne give Tilslutning til Lovforslaget.

Hvad angaar det ærede Medlem Fru Elin Appels Bemærkninger, skal jeg ikke indlade mig paa en Diskussion om de Problemer, det ærede Medlem rejste. Jeg vil blot tillade mig at sige, at det forekommer mig, at det